

Αρείου Πάγου: 1048/1999, Τμήμα Β/Ι
Πηγή: Ε.Ε.Δ 59/00, σελ. 232

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΤΥΧΗΜΑ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΒΛΑΒΗ

Επί εργατικού ατυχήματος η αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο, ώστε για τη θεμελίωση της να μην απαιτείται πταίσμα του εργοδότη, εάν ο υπαίτιος του ατυχήματος είχε προστηθεί από αυτόν.- Επί μισθώσεως έργου, πρόσκτηση του εργολάβου από τον εργοδότη δεν υπάρχει μεν γενικώς, συντρέχει όμως εάν στη συγκεκριμένη περίπτωση ο εργοδότης ρητώς ή σιωπηρώς επεφύλαξε στον εαυτό του τη διεύθυνση και επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου και δη το δικαίωμα παροχής οδηγιών στον εργολάβο.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 551/ 1914 άρθρα 1 και 16. Α.Κ. άρθρα 914, 922 και 932.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος, κ. Γεώργ. Βελλής

Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης, κ. Εμμ. Δαμασκός

Δικηγόροι: οι κ.κ. Μιχ. Γεωργίου, Αντ. Βάγιας

Επί εργατικού ατυχήματος η αξίωση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης κρίνεται πάντοτε κατά το κοινό δίκαιο (άρθρα 914, 922, 932 Α.Κ.), εις τρόπον ώστε για τη θεμελίωση της δεν απαιτείται πταίσμα του εργοδότη, αν ο υπαίτιος του ατυχήματος είχε προστηθεί από αυτόν. Εξ άλλου, επί μισθώσεως έργου πρόσκτηση του εργολάβου από τον εργοδότη δεν υπάρχει μεν γενικώς, συντρέχει όμως αν στη συγκεκριμένη περίπτωση ο εργοδότης ρητώς ή σιωπηρώς, βάσει ιδίως της φύσεως του έργου, επιφύλαξε στον εαυτό του τη διεύθυνση και την επίβλεψη της εκτελέσεως του έργου και δη το δικαίωμα παροχής οδηγιών στον εργολάβο (Α.Π. 1554/1980). Στην προκείμενη περίπτωση το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση του, όπως από αυτήν προκύπτει, δέχθηκε ότι υπαίτιοι από αμέλεια, υπό τα ειδικότερα στην απόφαση αυτή διαλαμβανόμενα, του ένδικου ατυχήματος, που συνέβη την 8.12.1993 στο Σέσκλο Μαγνησίας και λόγω του οποίου τραυματίστηκε σοβαρά και υπέστη ιδίως ακρωτηριασμό της δεξιάς κνήμης ο ενάγων και ήδη πρώτος των αναιρεσιβλήτων, είναι οι δύο τελευταίοι (δεύτερος και τρίτος) των εναγομένων, οι οποίοι είχαν αναλάβει εργολαβικώς από τον πρώτο των εναγομένων και ήδη αναιρεσειόντα την εκτέλεση του καθοριζόμενου έργου (επικάλυψη με λαμαρίνες στέγης αποθήκης του πρώτου των εναγομένων), στο οποίο, εργαζόμενος με βάση σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, ο προσληφθείς από τους δύο τελευταίους των εναγομένων ενάγων, σιδηροτεχνίτης, υπέστη την κατά τα ανωτέρω σωματική βλάβη. Επίσης, το Εφετείο δέχθηκε ότι ο πρώτος των εναγομένων ενόψει της φύσεως του ως άνω έργου είχε επιφυλάξει στον εαυτό του με την οικεία σύμβαση έργου το δικαίωμα επιβλέψεως κατά την εκτέλεση αυτού των δύο τελευταίων εναγομένων, εργολάβων, οι οποίοι τελούσαν αντιστοίχως υπό τις οδηγίες του πρώτου των εναγομένων, τις οποίες και εκτελούσαν κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση. Κατόπιν των παραδοχών του αυτών έκρινε το Εφετείο ότι ο ενάγων έχει για τον ως άνω τραυματισμό του αξίωση χρηματικής ικανοποίησης (και) κατά του πρώτου των εναγομένων. Η κρίση αυτή του Εφετείου για την εν λόγω υποχρέωση του πρώτου των εναγομένων πλήρως στηρίζεται, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, στην ως άνω παραδοχή για πρόσκτηση από αυτόν των κατά την προσβαλλόμενη απόφαση υπαιτίων του τραυματισμού του ενάγοντος δύο τελευταίων των εναγομένων, ασχέτως της προσωπικής υπαιτιότητας του πρώτου των εναγομένων. Επομένως, όλοι οι λόγοι του κύριου δικογράφου του αναιρετηρίου και των πρόσθετων λόγων (οι πρώτοι και όπως συμπληρώθηκαν με τους δεύτερους), από τους αριθμ. 1 και 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., για παραβίαση, ευθεία, άλλως εκ πλαγίου, των αναφερόμενων κανόνων ουσιαστικού δικαίου και σχετικών διδαγμάτων κοινής πείρας με την περαιτέρω κρίση της προσβαλλόμενης αποφάσεως, βάσει αντίστοιχων ουσιαστικών παραδοχών της, για προσωπική υπαιτιότητα του πρώτου των εναγομένων και ήδη αναιρεσειόντος στο ένδικο ατύχημα πρέπει να απορριφθούν προεχόντως ως αλυσιτελείς, αφού πλήσσουν την κρίση αυτή της προσβαλλόμενης αποφάσεως, η οποία, σύμφωνα με τα ανωτέρω, πλεοναστικώς, χωρίς ανάγκη στηρίξεως του διατακτικού της, περιελήφθη σε αυτήν. Συνακολούθως, πρέπει να απορριφθούν προεχόντως ως αλυσιτελείς

και οι από τον αριθμ. 11 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. λόγοι του κύριου αναιρετηρίου και του δικογράφου των πρόσθετων λόγων για μη λήψη υπόψη από το Εφετείο των αναφερόμενων αποδεικτικών μέσων σχετικά με πραγματικά περιστατικά αποκλείοντα, κατά τον αναιρεσιδόντα, την προσωπική υπαιτιότητα του στο προκείμενο ατύχημα.

Και ο πρόσθετος λόγος της αναιρέσεως από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., για παραβίαση των μνημονευόμενων κανόνων του ουσιαστικού δικαίου και ιδίως του άρθρου 922 Α.Κ. από την προσβαλλόμενη απόφαση με την κρίση της ότι υπήρχε επί του προκειμένου σχέση προστήσεως από τον πρώτο των εναγομένων, ως εργοδότη, των δύο τελευταίων εναγομένων, ως εργολάβων, πρέπει να απορριφθεί ως στηριζόμενος σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού, αναφερόμενος στον γενικώς ισχύοντα επί συμβάσεως έργου κανόνα, δεν πλήσσει αναιρετικά την ως άνω παραδοχή της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την οποία συνέτρεχε επί του προκειμένου η κατά τα ανωτέρω εξαίρεση του κανόνα αυτού, ήτοι ότι ο πρώτος των εναγομένων είχε, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα, επιφυλάξει στον εαυτό του το δικαίωμα παροχής οδηγιών στους δύο τελευταίους από αυτούς σε σχέση με την εκτέλεση του ως άνω έργου. (Απορρίπτει ως προς τον πρώτο των αναιρεσιβλήτων (Δ.Τ.) την αίτηση περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ. 5677 1998 αποφάσεως του Εφετείου Λάρισας).